

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **nezl. S. J.**, zastoupený zákonnou zástupkyní: V. Y., právně zastoupený Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2006, č. j. OAM-359/LE-C09-C09-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Az 65/2006 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce Mgr. Dagmar Dřimalové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení zástupkyně stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2006, č. j. OAM-359/LE-C09-C09-2006. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud při posouzení věci vycházel z toho, že u nezletilého dítěte narozeného na území České republiky mohou důvody pro udělení azylu spočívat v odůvodněném strachu jeho zákonných zástupců z pronásledování podle § 12 zákona o azylu. V projednávaném případě však azyl nebyl rodičům ani sourozencům stěžovatele udělen. Co se týče obav zástupkyně stěžovatele, že jí bude její syn v případě návratu do vlasti odebrán pro její azylové řízení v České republice, krajský soud odkázal na zjištění správního orgánu, že trestní odpovědnost podle právních předpisů Běloruské republiky se nevztahuje na neúspěšné žadatele o azyl. Krajský soud se rovněž ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a následně řádně nevyhodnotil důvody žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Zákonná zástupkyně stěžovatele by byla v případě návratu do země původu uvězněna za to, v České republice požádala o mezinárodní ochranu. Novela trestního řádu v Bělorusku totiž zavedla novou úpravu trestní odpovědnosti osoby za diskreditaci republiky. V důsledku uvěznění by jí byl stěžovatel odebrán. Žalovaný sice uvedl, že podle informací společnosti Člověk v tísni k uplatňování tohoto zákona vůči neúspěšným žadatelům o azyl nedochází, zákonná zástupkyně stěžovatele však obdržela od svých krajanů zcela opačné informace.

Zákonná zástupkyně stěžovatele opakovaně podala svým jménem žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo rozhodnuto, stejně jako o žádosti otce stěžovatele. Stěžovatel se proto domnívá, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť se narodil na území České republiky, vyjma státní příslušnosti nemá žádné vazby na Bělorusko, na jeho území nikdy nepobýval a jeho rodiče a sourozenci žijí právě v České republice. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl vyneseno dne 26. 7. 2007, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedenčního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané nezletilým žadatelem narozeným na území České republiky se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 433/04 - 71, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 Azs 412/2005 - 56, www.nssoud.cz, kde dospěl zde k závěru, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jsou v takovém případě většinou odvozeny od důvodů uplatněných rodiči žadatele či jeho zákonnými zástupci, neboť tento žadatel zpravidla žádný důvod pro udělení azylu

vztahující se pouze k němu mít ani nemůže, protože situaci v zemi původu vůbec nepoznal. K důvodnosti námitek stěžovatele, že správní orgán náležitě nezjistil skutkový stav věci, se Nejvyšší správní soud již rovněž vyjádřil v mnoha rozhodnutích, namátkou lze uvést např. rozsudek ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz, či v rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 240/2005, www.nssoud.cz.

Námitku stěžovatele, že v jeho případě byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud posoudil jako nepřipustnou v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti totiž nelze rozšiřovat nad rámec žalobních bodů, lze je opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 2 Azs 134/2005, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS).

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené advokátce (nepřesně označené jako zástupkyně zástupkyně stěžovatele) náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení zástupkyně stěžovatele nese podle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu